

РЕШЕНИЕ

№ 6592

гр. София, 04.11.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15
състав,** в публично заседание на 21.10.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **6941** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145–178 от АПК вр. чл.13, ал.5 от Закона за социалното подпомагане.

В постъпило по реда на чл.152 АПК на 07.07.2014 г. оспорване от М. Б. И., лично за себе си и като законен представител на малолетното дете М. Колянова В. е заявено недоволство от заповед № ВП 0082/ 02.06.2014 г., издадена от директора на Дирекция Социално подпомагане В., потвърдена с решение № РД 01 308/ 19.06.2014г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане С. град, с която е отказано отпускане на месечна помощ по чл.9 от ППЗСП за м. май 2014 г.

В жалбата е изразено недоволство от актове на органите по социално подпомагане, сред които Заповед № ВП 0082/ 02.06.2014 г. и потвърждаващото я решение № РД 01 308/ 19.01.2014 г. на горестоящия административен орган и е заявено искане за отмяната ѝ. В писмено становище и в съдебно заседание пълномощникът Р. настоява, че ответникът не е осигурил гарантираната от държавата минимална социална помощ; че жалбоподателките живеят без необходимите условия да задоволят насъщни нужди от електричество, лекарства /а са с влошено здравословно състояние/, храна и др., издържат се с доход от 35 лв, имат заеми, а в края на м. април починал бащата на М..

Ответникът, директорът на Дирекция „Социално подпомагане” В., чрез представител по пълномощие, отрича основателността на жалбата, позовавайки се на категоричния отказ на Б. да окаже достъп до своето жилище при многократните посещения на социалния работник, в който смисъл моли да бъде съобразена съдебна практика по идентичен случай /некоректно цитираното от юрк. Л. решение е по адм. дело №

13378/2013 г. на ВАС, VI отделение/. В хода на устните състезания се подчертава, че предвиденото в ППЗСП посещение на дома като елемент от социалната анкета не е самоцел, а е предназначено да установи условията на живот на детето. Позовава се на случаи на внезапни посещения в домовете на молители за социални помощи, при които са установявани складирани луксозни вещи и уреди за надомно производство.

От фактическа страна се установява:

Началото на разглежданото производство е поставено на 13.05.2014 г., когато М. Б. И., лично за себе си и като законен представител на малолетната си дъщеря М. К. В. се обърнала към ответника с искане да ѝ бъде отпусната месечна помощ по чл.9 ППЗСП за м. май 2014 г. за посрещане на жизненоважни потребности от лекарства, храна, сапун. В молбата-декларация е заявено, че И. е неомъжена, има дете - М. К. В.; не ѝ е присъждана издръжка; няма доходи освен 35 лв месечни помощи по Закона за семейни помощи за деца; обитава една втора идеална част от гарсониера, съсобствена, не притежава други имоти или движима собственост и не е прехвърляла такива, в това число срещу задължение за издръжка и гледане; няма наложени санкции по Закона за данък върху доходите на физическите лица и регистрирана фирма.

На 16.05.2014 г. служители на ДСП В. съставили констативен протокол № 24 във връзка с подадени от М. И. молби по чл.9 ППЗСП. В присъствието на социален работник и граждани В. Р. се държала грубо за пореден път, отправяйки персонални обиди и заплахи и категорично отказала да бъде извършена социална анкета.

Съставено е уведомление от 22.05.2014 г., с което е документирано второ посещение на адрес[жк][жилищен адрес] ап. № 32 с указание за явяване на молителката в администрацията на ответника.

Справката за регистрираните доходи на И. към 20.05.2014 г. показва, че за м. март и април 2014 г. тя е получила по 35 лв.

Изготвен е социален доклад на 02.06.2014 г., в който са отразени декларираните от оспорващата данни заедно с обстоятелството, че тя е безработна с регистрация в Бюро по труда от 20.01.2014 г. Съжителства с майка си В. Р.. Посочено е, че молителката отказва достъп до дома си – адресът е посетен на 12.05.2014 г. по повод нейна предходна молба. Поканени за разговор в администрацията на ответника, при посещение на ДСП В. И. и майка ѝ категорично отказват достъп до жилището, за което е съставен констативен протокол, приложен към молба-декларация ВП 0075/30.04.2014 г. При тези данни е предложено да бъде отказано отпускане на исканата социална помощ на две основания – първо, молителката И. не отговаря на условията по чл.10, ал.1, т.7 ППЗСП и второ, поради невъзможност от извършване на социална анкета в дома ѝ – чл.27, ал.2 ППЗСП. Цитираното предложение е възприето от издателя на оспорвания акт, който мотивирал с двете правни основания отказа си да отпусне социална помощ по чл.9 ППЗСП за м. май 2014 г.

Недоволна от заповед № ВП 0082/ 02.06.2014 г. на директора на ДСП В., Р. го оспорила пред директора на Регионална дирекция за социално подпомагане С.-град. Горестоящият административен орган признал на М. И. качеството безработно лице, търсещо работа, но въпреки това отхвърлил жалбата. Позовал се на регламентацията на социалната анкета като способ за установяване на обстоятелства от социален, битов, здравен, семеен характер, отнасящи се до възможността за самоиздръжка и/или помощ от лица, задължени по закон да осигуряват издръжка. Поради неизпълнение на задължителен стадий от провеждане на социалната анкета /посещение в дома на молителя/ е потвърден оспорваният акт.

Препис от решение № РД 01 308/ 19.06.2014 г. на заместващ директора на Р. С. град по силата на заповед № ЧР 5 181/ 12.06.2014 г. на изпълнителния директор на АСП/ е получен от Р. на 25.06.2014 г. Жалбата, въз основа на която е образувано делото, е депозирана на 07.07.2014г. и е допустима.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Право на социално подпомагане имат българските граждани, които поради здравни, възрастови, социални и други независещи от тях причини не могат сами чрез труда си или доходите, реализирани от притежавано имущество, или с помощта на задължените по закон да ги издържат лица да осигуряват задоволяване на основните си жизнени потребности – чл.2, ал.2 З..

Право на месечна социална помощ по чл.9 ППЗСП имат лица или семейства, чийто доход през предходния месец е по-нисък от определен диференциран минимален доход.

Не се спори, че единственият доход на М. И. е месечна помощ по ЗСПД, а семейството ѝ се състои от нея и малолетното дете М. В.. Двете живеят съвместно с В. Р., майка на И.. Задоволяването на насъщните потребности на детето зависи изцяло от получаването на социални плащания от майката, тъй като М. няма други източници на доходи, а възможността да се покрият разходи за отглеждане на дете с получения през м. април 2014 г. доход от 35 лв не следва да се коментира, а съгласно чл.24, § 1 от Х. за основните права на ЕС децата имат право на закрила и на грижите, необходими за тяхното благоденствие. Поради това при преценката на съответствието на акта с материалния закон следва да се държи сметка за интересите на малолетната М..

В чл.11, ал.2 З. е предвидено, че правото на социална помощ възниква след като са изчерпани всички възможности за самоиздръжка и за издръжка от лицата по чл.140 СК. Съгласно чл.12, ал.2 от закона социалните помощи се отпускат след преценка на доходите на лицето или семейството; имущественото състояние; семейното положение; здравословното състояние; трудовата и учебната заетост, възрастта и други констатирани обстоятелства. Подлежащите на преценка обстоятелства по цитираната разпоредба могат да се установят чрез социална анкета и писмени доказателства – официални документи, вписвания в публични регистри. Съгласно чл.13, ал.1 З. социалните помощи се отпускат въз основа на молба-декларация. Задължението на органа да прецени всички данни и обстоятелства, констатирани със социална анкета, е дадено в ал.2 от чл.13. В §1, т.11 от ДР на З. социалната анкета е дефинирана като дейност по установяване наличието на условията за упражняване на правото на социално подпомагане, извършвана от социални работници в Дирекция „Социално подпомагане“, изразяваща се в проверки на място, в проучване на документация и събиране на информация. В чл.27, ал.2 ППЗСП е предвидено, че социалната анкета се провежда в дома на лицето или семейството по постоянен адрес. В разглеждания случай не е извършена предвидената в §1, т.11 ДР З. проверка на място, останалите две дейности са осъществени, което обстоятелство е обусловило заключение за невъзможност да бъдат установени относими към правото на социално подпомагане обстоятелства. Тази правна последица е предвидена в чл.27, ал.5 ППЗСП – ако в срока по ал.4 лицето не се яви за справка в Дирекция „Социално подпомагане“, социалният работник прави мотивирано предложение за отказ поради невъзможност за извършване на социална анкета. Но основание за отказ да бъде отпусната социална помощ невъзможност да се извърши социална анкета не е предвидено в З., а в

решение по конст. дело № 18/1997 г. КС на РБ е приел, за реализиране на правото по чл.51, ал.1 от Конституцията трябва да се погрижи държавата – то е нейно задължение, „предопределено и от преамбюла на Основния закон, където Република Б. е обявена за социална държава. Тъй като нормативният акт трябва да урежда основни обществени отношения във връзка прилагане на прогласено от Конституцията основно право на гражданите, не може да има никакво съмнение, че този нормативен акт трябва да е закон“. След като основание за отказ да бъде отпусната социална помощ неизвършване на социална анкета не е предвидено в З., законодателят не е делегирал правомощие на Министерския съвет да дефинира други основания за отказ, следва да се приеме, че изискването по чл.27, ал.2 ППЗСП и хипотезата по ал.5 от същата разпоредба не съставлява годно основание за отказ да се отпусне визираното социално плащане и обуславят приложимост на чл.5, ал.1 АПК. Дори да не се приеме горното разбиране, следва да се държи сметка, че неосъществяването на посещение на място в жилището, ползвано от М. И. и детето М., не се дължи изключително на поведението на първата жалбоподателка, а на категоричния отказ на В. Р., която е препятствала достъпа до имота и която е заявявала нееднократно категоричното си несъгласие с този способ за събиране на данни, относими към искането за отпускане на социални помощи. Цитираното обстоятелство, ценено в съвкупност с интересите на детето М. и нейното право на закрила и грижи за благоденствие по чл.24, §1 ХОПЕС, отрича тезата на ответника, че извършването на оглед в жилището е абсолютна предпоставка за положително произнасяне по искането за подпомагане. Действително, неосъществяването на съдействие на администрацията за извършване на социална анкета се свързва с невъзможността да се установи конкретно предвидено в закона обстоятелство, относимо към правото на социално подпомагане. Преценката необходимо ли е посещение в жилището на молителя е конкретна. И докато случаят, разгледан в решението по адм. дело № 13378/2013г. касае отпускане за помощ за отопление /на жилище/, респ. претенция на молителя да бъде определен ден и час за посещението, настоящият казус касае малолетно дете, в чиято тежест не следва да остане нежеланието на баба му да допусне социални работници в същото.

Съгласно чл.43 АПК не може да се откаже приемането на декларация за установяване на факти и обстоятелства, за които специален закон не изисква доказването им по определен начин. Жалбоподателката е декларирила, че тя и малолетното дете съжителстват с В. Р., майка на М. И., но липсват данни за социален статус и доход на същата, за които факти администрацията е разполагала с възможност служебно да събере доказателства, но не го е сторила. Доходите и въобще възможностите на Р. да подпомогне жалбоподателките с оглед имущественото и здравословното им състояние не са изследвани. Поради това съдът приема, че административният акт е немотивиран и досежно възможността на задължено за издръжка лице да подпомогне оспорващата И. и малолетната М..

Правомощието по чл.9 от ППЗСП е от изключителната компетентност на административния орган, с оглед на което делото като преписка следва да се изпрати на директора на дирекция “Социално подпомагане” – В., [населено място] на основание чл.173, ал.2 от АПК, за издаване на нова заповед след като се изяснят въпросите какъв е общият месечен размер на доходите на жалбоподателките и Р., имала ли е тя към датата на депозиране на молбата-декларация възможност да им осигури издръжка без особени затруднения.

Ръководен от изложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалбата на М. Б. И., лично за себе си и като законен представител на малолетното дете М. Колянова В., заповед № ВП 0082/ 02.06.2014 г., издадена от директора на Дирекция Социално подпомагане В., потвърдена с решение № РД 01 308/ 19.06.2014г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане С. град, с която е отказано отпускане на месечна помощ по чл.9 от ППЗСП за м. май 2014 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на Дирекция “Социално подпомагане” – В., [населено място] за решаване на въпроса по същество при спазване на дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: